

1

LES MASCOTES

A qui no agradaria tenir una mascota? Pots triar i remenar, n'hi ha per a tots els gustos: de peludes, de pelades, amb plomes, amb escates, amb bec, amb morro, de la família dels amfibis, de la família dels rèptils, rosegadores, amb ales, amb aletes, ovíparas, mamíferes, omnívores, carnívores, herbívores i ovolactovegetarianes. Malgrat la infinita varietat, hi ha un punt que les uneix a totes: que sempre acaben convertint-se en el millor amic del seu amo. I és que totes les mascotes en necessiten un, d'amo. Si no en tinguessin, no serien mascotes; serien només animals normals i corrents. Bèsties, com dirien alguns.

De la mateixa manera que tota mascota té un amo, tota història ha de tenir un

protagonista. Potser, doncs, ha arribat el moment de conèixer en Pol, que en aquest llibre fa els dos papers: és el protagonista i és...

2

L'AMO

En Pol és l'amo. Serà l'amo, de fet. Molt més aviat del que es pensa. Començarà a ser l'amo tan bon punt rebi la seva primera mascota. La primera de moltes. Però anem a pams. De moment, en Pol és un nen normal i corrent. Ni gaire alt ni gaire baix. Ni gaire gras ni gaire prim. Ni guapo ni lleig. Ni moreno ni ros, ni dentat ni desdentat. Normal. Com un gos petaner, però no tan pelut.

13

En Pol pertany al regne animal, igual que les seves futures mascotes. Si volem filar prim, podem dir que és un mamífer de l'espècie humana. Un mamífer humà que fa anys que arrossega un desig: tenir una mascota. Es conformaria amb qualsevol animal de companyia, però si li preguntessin quin prefereix, s'apressaria a dir que un gos. Un gos gros. Un gran danès o un llebrer irlandès, si pogués ser. I si no pogués ser, doncs un de més petit. Un cocker spaniel, un gos salsitxa o un caniche. La raça és una cosa secundària. En tindria prou sent l'amo d'una mascota que es pogués classificar dins del regne animal, dins dels mamífers, i concretament, de l'espècie gos.

Però, malauradament, el seu desig topa de morros amb els desitjos de l'autoritat. A casa d'en Pol, l'autoritat té dos noms: papa i mama.

3

ELS PARES D'EN POL (O ELS AMOS DE L'AMO)

Els estimats pares d'en Pol són dos: un pare i una mare. Mamífers, ells, també. De l'espècie humana, igual que el seu fill. I herbívors. O vegetarians, com en diuen ells.

L'herbívor adult mascle, altrament conegut com a pare, és carter. Es passa el dia donant voltes amb la seva furgoneta de color groc encès i el seu carretó d'anar a comprar de l'empresa de Correus. No para de visitar cases, i sap per experiència que la majoria de famílies tenen gos. Ell és ben poruc, i no els pot veure ni en pintura. Li han portat problemes en més d'una ocasió. Una vegada, el rottweiler d'una casa dels afores el va estar perseguint fins a l'oficina de Correus. Abans de poder tancar la porta, el gos li va fúmer

una queixalada a la galta dreta del cul. Anys després, a l'hora de sopar, el pare encara ho diu, que a vegades, en seure a la cadira, li fa mal «el cul dret». Diu «el cul dret» malgrat que ell sap que en té un de sol, de cul, com tots els mamífers (i, si no m'erro, com tots els animals amb cul).

La femella adulta i herbívora, anomenada mare, fa d'encarregada en uns grans magatzems, i està obsessionada per la neteja. A la feina es passa tot el dia manant als seus treballadors que ho tinguin tot endreçat i net com una patena, i a casa es comporta de la mateixa manera amb el marit i el fill. No vol ni sentir parlar de mascotes que embrutin, facin pudor o, el pitjor de tot, que es dediquin a escampar les seves caquetes per casa.

Amb dos exemplars adults com aquests, és impossible que en Pol pugui satisfer la seva il·lusió. Sovint es posa molt pesat amb aquest tema, i pregunta si l'aniversari següent li compraran un gos. O una mascota qualsevol, diu, per mirar de

convèncer-los. El pare acostuma a ensar-
ronar-lo:

—Una vegada vam estar a punt de te-
nir-ne una, de mascota.

—I què va passar? —pregunta en Pol.

—Doncs que després de meditar-ho
molt, en lloc de tenir una mascota vam de-
cidir tenir-te a tu. I no sé si vam escollir bé!

18

—Molt bé —protesta, llavors, en Pol,
fent-se l'ofès—. Vosaltres em vau tenir a
mi. I jo què tinc?

—Tu tens un munt de deures per fer
—acostuma a dir-li la mare.

I així s'acaba la qüestió. En Pol, però,
no es treu aquesta idea del cap: aconseguirà
tenir una mascota, encara que hagi de
remoure cel i terra. Encara que l'hagi d'a-
nar a buscar al racó més recòndit de
l'Univers. Però no haurà d'anar pas tan
lluny. L'oportunitat, empolainada amb les
seves millors gales, se li presentarà un di-
vendres de maig.